

ENTER

마신강림

7

마신강림

ภาค
มารสวรรค์
ข้ามเวลา

한중월야 Han Jung Wol Ya 軒轅
ภัทธร ภา

คำนำ

ชุดเกราะปริศนาของเผ่ามารไม่ได้นำคำถามมากมายมาสู่ซอนยอฮุนเท่านั้น แต่ยังชักพายุร้ายมายังโลกมนุษย์ด้วย หากยังจำกันได้ ซาเคนาผู้ที่ตอนนี้เป็นหนึ่งในเลขาฯ ของซอนยอฮุนก็คือเผ่ามารบรรดาศักดิ์เอิร์ล ซึ่งแค่บรรดาศักดิ์เอิร์ล มนุษย์ก็รับมือได้ยากมากแล้ว บางทีถ้าโลกไม่มีเทคโนโลยีของเอ็มเอสก็รู้ปี การจับตัวซาเคนาก็อาจจะเป็นไปไม่ได้เลย ทว่าภัยร้ายในครั้งนี่คือกองทัพเผ่ามาร ที่มีทั้งเอิร์ล มาร์ควิส และดยุก!

ศัตรูที่แข็งแกร่งเหนือจินตนาการมากันมากมายอย่างนี้ พรรคมารสวรรค์ จะรับมืออย่างไร และถึงจะหยุดยั้งในครั้งนี้ได้ แต่ครั้งต่อไปเล่า ซอนยอฮุน จะจัดการปัญหานี้อย่างไร แล้วปริศนาที่ซอนยอฮุนในชุดเกราะเผ่ามารคืออะไร คำตอบทั้งหมดอยู่ในเล่มนี้แล้ว ไปติดตามกันต่อได้เลย!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

'อันจุรวอลยา' เจ้าของผลงานแนวกำลังภายในเรื่องดังของเกาหลีใต้
ได้รับความสนใจจากนักอ่านจนถูกยกให้เป็น 'ผู้เชี่ยวชาญด้านกำลังภายใน'
ด้วยปณิธานที่อยากสร้างสรรค์ผลงานให้คนที่ไม่เคยอ่านแนวกำลังภายใน
ก็อ่านได้อย่างเพลิดเพลิน ผู้เขียนจึงสนองความต้องการของนักอ่าน ทั้งยัง
พัฒนาฝีมือสร้างสรรค์นิยายรูปแบบใหม่ๆ ที่ไม่ธรรมดาอยู่ตลอดเวลา

ระดับของยอดฝีมือ

1. ยอดฝีมือระดับที่สาม

2. ยอดฝีมือระดับที่สอง

3. ยอดฝีมือระดับที่หนึ่ง

4. ยอดฝีมือระดับสูง

แบ่งเป็น ระดับสูงขั้นต้น/ระดับสูงขั้นกลาง/ระดับสูงขั้นปลาย

5. ยอดฝีมือระดับเลิศล้ำ

แบ่งเป็น ระดับเลิศล้ำขั้นต้น/ระดับเลิศล้ำขั้นกลาง/
ระดับเลิศล้ำขั้นสูง/ระดับเลิศล้ำขั้นสูงสุด

6. ยอดฝีมือระดับแปรสภาพ

แบ่งเป็น ระดับแปรสภาพขั้นต้น/ระดับแปรสภาพขั้นกลาง/
ระดับแปรสภาพขั้นสูง/ระดับแปรสภาพขั้นสูงสุด

7. ยอดฝีมือระดับลึกลับ

แบ่งเป็น ระดับลึกลับขั้นต้น/ระดับลึกลับขั้นกลาง/
ระดับลึกลับขั้นสูง/ระดับลึกลับขั้นสูงสุด

8. ยอดฝีมือระดับกำเนิดแตกดับ

9. ยอดฝีมือระดับกลมกลืนหนึ่งเดียว

บทที่ 61 เจ้าวัง (1)

มารสวรรค์จิ้งนหรือ

มารสวรรค์

ครั้งนี้ได้ยินฉายานี้จากปากของทันไซจินผู้นำพรรคน้ำแข็งทะเลเหนือ เจ้าวังทันคยองกักและเจ้าวังน้อยทันยองชูแห่งวังน้ำแข็งทะเลเหนือ ก็ไม่อาจปิดซ่อนความมุ่งงเองเอาไว้ได้ พวกเขาเองก็อยู่ได้ร่มพรรคมารสวรรค์มานานจึงรู้ว่าฉายานี้ยิ่งใหญ่แค่ไหน

"พ่อ ตอนนี้พรรคมารสวรรค์ล่มสลายไปแล้วไม่ใช่หรือครับ"

เจ้าวังน้อยทันยองชูถามทันคยองกักผู้เป็นพ่ออย่างไม่เข้าใจ ทันคยองกักเพียงพยักหน้าตอบแล้วพึมพำว่า

"ตกลงมันเกิดอะไรขึ้นกันเนี่ย"

แน่นอนว่าพวกเขาต้องงุนงงเช่นนี้

เมื่อยี่สิบเจ็ดปีก่อน หลังแบล็กสกายคอมพานีซึ่งเป็นภาพลักษณ์ปัจจุบันของพรรคมารสวรรค์ล่มสลายลง วังน้ำแข็งทะเลเหนือจึงถือโอกาสตัดขาดจากแผ่นดินจงหยวน จากนั้นก็พยายามทุกวิถีทางเพื่อเข้าร่วมกับรัสเซีย ส่งผลให้พวกเขาไม่รู้เลยว่าปัจจุบันสถานการณ์ของจอมยุทธ์

บนแผ่นดินจางหยวนเป็นเช่นไร

"มันหมายความว่ายังไงท่านเจ้าวัง! ไอ้พวกนั้นพูดอะไร"

เมื่อครู่ทันโชจินพูดภาษาจางหยวน นายพันเบอร์โนจึงไม่เข้าใจและ
รีบชักใช้ทันที

เวอร์ล๊ะ

ทันคยองกักและทันยองซูพะวัคพะวน ไม่ว่าจะป็นกลุ่มต่อสู้หรือ
กองกำลังป้องกันภัยรัสเซียต่างก็โกรธแค้นพรรคมารสวรรค์ แต่ทันโชจิน
กลับเรียกปีศาจตนนั้นว่ามารสวรรค์ ซึ่งเป็นตำนานของพรรคมารสวรรค์

"คะ...คือว่า..."

"อย่าคิดจะพูดจาวกวน เมื่อกี้เอนั้นพูดว่ามารสวรรค์แห่งพรรค
มารสวรรค์ไม่ใช่เหรอ"

คำพูดของมอดเบ ลาเดฟทำให้ทันโชจินตกใจ เพราะไม่เ็นกว่า
เขาจะรู้ภาษาจางหยวน

"หา? พรรคมารสวรรค์เหรอ ไอ้กลุ่มก่อการร้ายติดอาวุธในเหตุการณ์
ที่เมืองสวี่อวินเปี่ยเอ้อร์นี่แหละ!"

นายพันเบอร์โนแสดงความเป็นปฏิปักษ์ออกมาอย่างชัดเจน
เจ้าวังน้อยทันยองซูจึงรีบเข้าไปแทรก

"ท่านนายพันครับ! พวกเขาไม่เกี่ยวข้องกับพวกเรา อีกอย่าง
พรรคมารสวรรค์ก็ล่มสลายไปนานแล้ว จะมีผู้เกี่ยวข้องเหลืออยู่ได้ยังไงกัน
ครับ"

มอดเบรีบใส่ไฟขีดคำแก้ตัวนั้น

"คนที่เกี่ยวข้องกับพรรคมารสวรรค์เข้ามาในรัสเซียได้ถือว่าแปลกมาก
นะครับท่านนายพัน ในเมื่อพวกเขาถูกห้ามเข้าประเทศ"

มอดเบพูดอย่างนឹกสนุก สำหรับเขาแล้วนี่เป็นโอกาสที่ไม่อาจ
ปล่อยให้หลุดมือไปได้ เพราะมันอาจจะช่วยสกัดวังน้ำแข็งทะเลเหนือ

ไม่ให้เข้าร่วมกับรัสเซียได้

ติก! ติก! ติก!

ระหว่างนั้นซอนยออุณได้เดินเข้ามาหาพวกเขาพร้อมกับจะกดดันให้มากขึ้น นายพันเบอร์โนหวาดกลัวปีศาจอย่างซอนยออุณจึงไว้วางใจไม่หยุด

"ทะ...ท่านเจ้าวังทัน! ใต้ปีศาจกำลังมา! ถ้าไม่เกี่ยวข้องกับกิริบจัดการเข้าสิ"

แต่มอด์เบกลับเดินออกมาข้างหน้าแทน

"มอด์เบ"

"ท่านนายพัน ให้โอกาสผมนะครับ"

"โอ้! เอาจักรี้ก็ได้"

เมื่อมอด์เบอาสาออกหน้า นายพันเบอร์โนจึงดีใจ ความจริงแล้วพวกเขาเดินทางมาด้วยกัน แต่มอด์เบเป็นหัวหน้ากลุ่มกริซวาโย หนึ่งในสี่กองกำลังของรัสเซีย ซึ่งมีอิทธิพลภายในกองกำลังป้องกันภัยมาก นายพันเบอร์โนจึงไม่กล้าเอ่ยปากสั่งการเขา

"ให้เป็นหน้าที่ผมเถอะครับ"

ขณะพูดเช่นนั้นมอด์เบก็ก้าวไปหาซอนยออุณอย่างอาภัพตลอดทางที่เดินไปมอด์เบก็คิดถึงกลยุทธ์ต่างๆ มากมาย

มันต้องเป็นผู้มีความสามารถแน่ๆ

เท่าที่จับตาดูความสามารถของซอนยออุณมาจนถึงตอนนี้ มอด์เบมั่นใจว่ามันคือความสามารถพิเศษที่ไม่ใช่วรยุทธ์หรือศิลปะการต่อสู้ใดๆ และความสามารถนั้นน่าจะเทียบเท่าระดับ SS เลยทีเดียว

พวกผู้มีความสามารถจะมีจุดอ่อน

เหล่าผู้มีความสามารถมักมีจุดอ่อนเหมือนกัน นั่นคืออ่อนแอด้านการต่อสู้ประชิดตัว สองคือหากไม่เว้นจังหวะให้ใช้ความสามารถได้

ก็เท่ากับไร้กำลัง

ชั้นแรกต้องทำให้มันวางใจก่อน

มอดต์เบปลดเริ่มขัดคาคอออกมาวางบนพื้น เข็มขัดของเขา มีปืนพกและมีดพกขนาดใหญ่อยู่สามเล่ม การปลดเข็มขัดออกและยกมือ สองข้างขึ้นก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ต้องการต่อสู้

"ฉันอยากเจรจา"

มอดต์เบตะโกนบอกขณะเดินไปหาชอนยอฮุน ท่าที่เช่นนั้นทำให้ รองประมุขทันโจจาแห่งพรรคน้ำแข็งทะเลเหนือบอกกับชอนยอฮุน อย่างเคลือบแคลง

"ท่านมารสวรรณฯ เขาคือมอดต์เบ ลาเดฟ หัวหน้ากลุ่มกักริชาวยิ หนึ่งในสี่กองกำลังของรัสเซียครับ"

"งั้นรี"

ทันโจจารู้จักอีกฝ่าย เพราะตอนพยายามเดินทางเข้ารัสเซีย กองกำลังสองกองปรากฏตัวขึ้นเพื่อตรวจสอบการเข้าประเทศของพวกเขา เมื่อมอดต์เบเดินเข้ามาในระยะเจ็ดก้าวเขาก็เอ่ยปากอีกครั้ง

"ได้ยินว่ามาจากจังหววนหรือ ไม่เห็นมีข้อมูลเกี่ยวกับการเข้า ประเทศรัสเซียเลย ลักลอบเข้ามาแบบนี้ผิดกฎหมายนะ"

มอดต์เบเล่าเรื่องทันที แต่ชอนยอฮุนกลับย้อนถามสั้นๆ ว่า

"แล้วอย่างไร"

"ตรงโน้นมีเจ้าหน้าที่ระดับสูงของกองกำลังป้องกันภัยแห่งรัฐบาลรัสเซีย อยู่ พูดแค่นี้มันจะเข้าใจนะว่าหมายความว่ายังไง"

มอดต์เบบอกข้อมูลให้รู้ก่อน อย่างน้อยหากเป็นมนุษย์ที่ฟังกันรู้เรื่อง และรู้จักอำนาจของรัฐก็คงจะคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผลได้ไม่ยาก ทว่า...

"แล้วอย่างไร"

มอดต์เบขมวดคิ้ว ทั้งที่หิบบกรัฐบาลขึ้นมามีอำนาจ แต่ท่าทีของ

ขออนุญาตกลับไม่เปลี่ยนไปเลย เขาเคยคิดว่าอย่างน้อยก็น่าจะคุยกันได้
ทว่าไม่คิดว่าจะเจอการตอบสนองเช่นนี้

ซี นอกจากมันจะลักลอบเข้าประเทศอย่างผิดกฎหมายแล้ว ยัง
หาญกล้าฆ่าทหารรัสเซียด้วย

ดังนั้นก็คงจะเป็นพวกบ้าบินไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใด เขาจึงต้องใช้
วิธีที่สอง

แปะๆ!

มอด์เบตบมือและหัวเราะ

"ฮ่าๆๆๆ! สมกับเป็นผู้มีความสามารถระดับ SS ถ้ายอมแพ้
เพราะกลัวอำนาจรัฐคงน่าผิดหวังใช่ไหม"

เขาแส้ม้าทำใจดีสู้เสือ

"น่าสนใจ ปกติชาวรัสเซียไม่ชอบชาวจวฮยอนเท่าไร แต่ฉันยอมรับ
ความอาญาและความสามารถของแกนะ"

มอด์เบกนิ้วโป้งขึ้นพลางพูดด้วยใบหน้าเป็นอันยิ้ม

"เอาอย่างนี้ คนมีความสามารถอย่างแก กองกำลังรัสเซียน่าจะ
ต้องการตัว ฉันจะปิดเรื่องการสูญเสียชีวิตทหารเอาไว้ แล้วจะหาทาง
เปลี่ยนสัญชาติมาเป็นชาวรัสเซียให้ รับรองว่าจะได้รับการดูแลเป็นพิเศษ
เลยล่ะ"

วิธีที่สองคือดึงมาเป็นพวก คนแข็งแกร่งมักทะนงตนอย่างนี้เสมอ
แต่หากเสนอเงื่อนไขอันน่าพอใจให้ก็เป็นไปได้มากกว่าจะยอมเข้ามาเป็น
พวกเดียวกัน คนไม่น้อยเปลี่ยนสัญชาติมาเป็นชาวรัสเซียเพราะเหตุนี้
ทว่า...

"ไม่จำเป็น"

คำปฏิเสธที่กระชับและชัดเจนทำเอาคิ้วของมอด์เบขมวดเข้าหากัน
อีกครั้ง เขาอุตสาห์ใช้สองวิธีที่ไม่ยากมาลองดู แต่กลับถูกปฏิเสธ

อย่างง่ายดาย

เอาใจยากจริงๆ

ตอนนี้เหลือแค่วิธีสุดท้ายแล้ว มันเป็นวิธีที่เขาวางแผนเอาไว้แต่แรก และมีเพียงคำตอบเดียว มอर्टเบพูดด้วยท่าที่ลำบากใจ

"ช่วยไม่ได้ ทางเราไม่อยากจะสูญเสียกำลังพลในการต่อสู้กับ คนแข็งแกร่งอย่างแก มีวิธีไหนที่จะแก้ปัญหานี้ได้อย่างสันติบ้างไหม"

เขาเอ่ยถามขณะเดินเข้าไปใกล้อีกก้าวหนึ่ง

ระยะห่างหกก้าว

มอर्टเบคือนักสู้ลำดับต้นๆ ของรัสเซียและเป็นนักสู้มือเปล่า ที่เก่งกาจที่สุด เขาสามารถฆ่าศัตรูที่อยู่ในระยะร้อยเมตรได้ทั้งหมด ถ้า พวกนั้นไม่ได้แข็งแกร่งมาก แต่หากเป็นปีศาจอย่างซอนยอฮุนก็จำเป็นต้อง ลดระยะห่างลง สำหรับเขาไม่ว่าจะเป็นใครในระยะห้าก้าวเขาก็ฆ่าได้หมด เทคนิคการต่อสู้มือเปล่าของเขามีอาวุธลับอย่างหนึ่งนั่นคือการจู่โจมด้วยความเร็วเทียบเท่าเสียง ซึ่งศัตรูที่อยู่ในระยะห้าก้าวไม่มีทางป้องกัน จอมตีสวน หรือหลบเลี่ยงทัน

ห้าก้าว

มอर्टเบพูดและคิดจะก้าวต่อไปอีกหนึ่งก้าว

"ตอนนี้เกตเปิดอยู่และยังปิดไม่ได้ เวลาแบบนี้ควรจะรวมแรง ร่วมใจกัน ไม่ควรมาต่อสู้..."

"ขอเตือนเอาไว้ก่อน หากยังอยากมีชีวิตอยู่ อย่าก้าวเข้ามาอีก"

คำพูดของซอนยอฮุนทำให้มอर्टเบชะงัก ตนไม่ได้เผด็จสังหารเลย หรืออีกฝ่ายจะคาดเดาจุดมุ่งหมายได้กัน มอर्टเบค้างอยู่ในท่ายกเท้าขึ้น แค่ก้าวเข้าไปอีกก้าวเดียว อีกฝ่ายก็จะอยู่ในระยะสังหารแล้ว แต่พอเห็น ท่าทีของซอนยอฮุน มอर्टเบก็ตัดสินใจไม่ขยับเท้า พอถูกจับได้ว่าคิดจะ ทำอะไร มอर्टเบก็เกาหัวอย่างเก้อเขินแล้วพูดออกไปว่า

"โอ้เอ๊ย ฉันเพิ่งเคยเจอคนแบบแก ยังไม่ทันได้โจมตี แต่..."

ในตอนนั้นเอง

ฟุบ!

มอดเบทำเป็นพูดพล่ามแล้วก้าวเข้าไปข้างหน้าด้วยความเร็ว
ปานสายฟ้าแลบ พร้อมปล่อยหมัดความเร็วเสียง

ฟิ้ว!

แขนของเขาวดเหวี่ยงไม่ต่างจากแสงตรงไปยังหัวใจของซอนยอฮุน
ราวกับเหยี่ยวตะครุบเหยื่อ ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากจนทันโซจินที่อยู่
ข้างๆ ซอนยอฮุนก็ไม่ทันได้รู้ตัว มันเร็วเสียจนเหมือนกาลเวลาช้าลง

จบแล้ว

นิ้วของมอดเบเปล่งแสงสีขาว พลังทั้งหมดของเขาถูกรวมเอาไว้ที่นั่น
เมื่อผสานกับความเร็วเสียง แม้แต่โลหะผสมก็ทะลวงได้ไม่ยาก ทว่า...

หมับ!

"ฮึะ"

หมัดที่เคยมั่นใจว่าจะทะลวงหัวใจของซอนยอฮุนพลันหยุดชะงัก
เพราะโดนซอนยอฮุนคว้าข้อมือเอาไว้

"ละ...สกัดได้หรือ"

มอดเบไม่อาจซ่อนความตกตะลึงเอาไว้ได้ ขณะที่ซอนยอฮุนพูดด้วย
น้ำเสียงไร้ความรู้สึก

"เพียงเบนความสนใจแล้วลอบโจมตีที่เผลอนั้นรี วิธีแบบรัสเซีย
ช่างสกปรกเสียจริง"

ซอนยอฮุนยกมืออีกข้างขึ้นช้าๆ ความน่าเกรงขามนั้นมากล้นจน
หัวใจมอดเบเต้นรัว ทว่าถึงเขาจะพยายามสลัดข้อมือออกจากการยึดกุม
แต่มันกลับสลัดไม่ออกแม้แต่หน่อย

"ตะ...เดี๋ยวก่อน..."

เขาตกใจและคิดจะพูดออกไปว่ายอมแพ้ แต่...

โพละ!

ซอนยออุณฟาดมือใส่ศีระะมอด์เบ ทันทีที่มีอกระทบโดน ศีระะ
ก็แหลกกระจายจนเหลือแต่ลำคอ

"มอด์เบ!"

นายพันเบอร์โนตะโกนลั่น เมื่อเห็นหนึ่งในสุดยอดนักสู้ที่รัสเซีย
ภาคภูมิใจจบชีวิตลงอย่างไร้ค่า ความกลัวทำให้เขาหันไปตวาดใส่
เจ้าวังทันคยองกักกับเหล่าผู้อาวุโสของวังน้ำแข็งทะเลเหนือ

"ทะ...ท่านเจ้าวัง! ทะ...ทำอะไรสักอย่างสิ ถ้าผมบาดเจ็บเพราะ
ไอปีศาจนั้นแม้แต่หน่อย กองกำลังป้องกันภัยรัสเซียจะไม่ปล่อยท่านไว้แน่!
นี่! ฟังที่ผมพูดอยู่ใช่ไหม"

ไม่มีใครฟังคำพูดของนายพันเบอร์โน เพราะเหล่าผู้นำของ
วังน้ำแข็งทะเลเหนือไม่มีใครกล้าละสายตาจากซอนยออุณ

ปะ...ปีศาจ

ขนาดสุดยอดผู้แข็งแกร่งของรัสเซียก็ยัง...

เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นน่าตกตะลึงอย่างยิ่ง แม้จะดูเหมือนว่า
มอด์เบถูกฆ่าอย่างง่ายดายจนชวนสงสัยว่าเขาแข็งแกร่งจริงหรือเปล่า แต่
ทุกคนต่างก็รู้ว่ามอด์เบ ลาเดฟเป็นยอดฝีมือที่ไม่ด้อยไปกว่าเจ้าวังน้ำแข็ง
ทันคยองกักเลย

หึๆๆ!

เจ้าวังน้อยทันคยองกักพยายามควบคุมจิตใจตัวเอง แต่นั่นก็ไม่อาจ
ทำให้ตัวหยุดสั้นได้ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้าได้เขย่าขวัญจนเขา
สิ้นสติกันไปหมด

นี่หรือมาราสดวรงค์...

เขาพลันนึกถึงบันทึกประวัติศาสตร์ของวังน้ำแข็งทะเลเหนือที่แทบจะ

ลืมเลือนไปแล้ว ในบันทึกประวัติศาสตร์ที่เหล่าเจ้าวังสืบทอดกันมา
รุ่นต่อรุ่นนั้นมีคำสั่งเสียที่เด็ดขาดอยู่

'อย่าขัดขืนพรคมารสวรค์อย่างเด็ดขาด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เมื่อผู้ได้รับฉายามารสวรค์กลับสู่พรคมารสวรค์อีกครั้ง จะต้องเชื่อฟัง
อย่างไร้เงื่อนไข'

มันเป็นคำสั่งเสียที่ดูแปลกประหลาดและยังดูคล้ายคำเตือนมากกว่า
คำสั่งเสีย สิ่งนี้ถือเป็นประวัติศาสตร์แสนอัปยศของเจ้าวังรุ่นต่อๆ มา และ
นับวันความไม่พอใจต่อคำสั่งเสียนั้นก็ยิ่งทวีมากขึ้น แต่พอได้พบผู้ที่ได้รับ
ฉายามารสวรค์เข้าจริงๆ เขาถึงได้ตระหนัก

ไม่ใช่มนุษย์แล้ว

แข็งแกร่งขนาดนี้จะให้เชื่อว่าเป็นมนุษย์ธรรมดาได้อย่างไร ต่อให้
ตัวเขา พ่อผู้เป็นเจ้าวัง เหล่าผู้อาวุโส และกองกำลังทั้งหมดของวังน้ำแข็ง
ทะเลเหนือรวมพลังกันก็ยังไม่รู้เลยว่าจะชนะได้หรือเปล่า

ห้ามต่อสู้

ทันยงชูตัดสินใจเช่นนั้น เพราะขึ้นสู่ไปฝ่ายที่สูญเสียเลือดเนื้อ
ย่อมเป็นวังน้ำแข็งทะเลเหนือ ฉะนั้นยอมรับความปราชัยและขอรับโทษเสีย
จะดีกว่า

"พ่อ..."

ทันยงชูเรียกทันคยองกักอย่างระมัดระวัง ทันคยองกักคง
คิดเหมือนเขาจึงพยักหน้าแล้วส่งเสียงว้ายว่า

[เจ้าลูกชาย...แม้แต่รุ่นเราก็ไม่อาจหลุดพ้นจากพรคมารสวรค์ได้]

เมื่อทันคยองกักทำหน้าขมขื่น ทันยงชูจึงเอ่ยปลอบ

[พ่อ...อดทนวันนี้เพื่อแก้แค้นวันหน้านะครับ วันข้างหน้าจะต้อง

ดีกว่า การตัดสินใจของพ่อครั้งนี้จะทำให้วังของเราแข็งแกร่งยิ่งขึ้น]

[ขอบใจที่พูดแบบนี้]

ทันคยองกักกำหนดแน่นแล้วก้าวออกไปข้างหน้าหนึ่งก้าวพลางมอง
ทันไซจิน การเข้าไปอยู่ได้ร่วมพรรคมารสวรรค์เป็นไปตามกฎพึงพึงผู้แข็งแกร่ง
จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ต้องไม่ใช่คนคนนั้น

ฉันจะไม่มีทางมอบตำแหน่งของฉันให้อั้วหมาพันทางที่ยอมก้มหัวให้
พรรคมารสวรรค์

ทุกอย่างต้องจบลงที่นี่ แทนที่จะยอมจำนนแต่โดยดี ทันคยองกัก
กลับคิดจะวิววนให้ซอนยออุณยอมรับพวกตนเข้าพรรคโดยแลกกับ
การกำจัดผู้ชั่วพลั้งเผลอตสวรรค์สะท้านคนอื่น

เรื่องแค่นี้แลกกับกำลังพลของวังน้ำแข็งทะเลเหนือทั้งหมด เขา
น่าจะยอมรับ

ทันคยองกักก้าวมาหาซอนยออุณ ทันยงซุเองก็ก้าวตามมาเหมือน
พร้อมจะช่วยเหลือ ปิดท้ายด้วยเหล่าผู้อาวุโสของวังน้ำแข็งทะเลเหนือ
ที่ต่างมีสีหน้าจริงจัง

"ทะ...ท่านเจ้าวัง!"

นายพันเบอร์ลินถูกทิ้งให้ยืนคนเดียวจึงไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไป กระนั้น
ทันคยองกักก็ยังก้าวไปหาซอนยออุณด้วยสีหน้ามุ่งมั่นโดยไม่คิดสนใจ
นายพันเบอร์ลิน จากนั้นก็คุกเข่าลงข้างหนึ่งแล้วประสานมือขึ้นคารวะ

ปัก!

"ทันคยองกักเจ้าวังน้ำแข็งทะเลเหนือ ขอคารวะท่านมารสวรรค์
แห่งพรรคมารสวรรค์"

ทันยงซุกับเหล่าผู้อาวุโสต่างพูดตาม

"ขอคารวะท่านมารสวรรค์แห่งพรรคมารสวรรค์"

"สหายไปแล้ว"

ซอนยออุณพุดด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด ทันคยองกักจิ้งตะโกนเสียงดังลั่นทั้งที่ยังก้มหัวอยู่

"ผมไม่รู้จ้ะท่านก็เลยทำผิดพลาดไป ให้ภรรยาผมด้วยเถอะครับ!"

"อภยรี..."

ทันคยองกักไม่ได้ขอโทษ แต่ขอให้ยกโทษ ศักดิ์ศรีที่เหลืออยู่ไม่มากทำให้เขาตัดสินใจทำเช่นนั้น เดิมที่เขาจะต้องหมอบลงไปกับพื้น ทว่าเขากลับคุกเข่าลงเพียงข้างเดียวเพื่อรักษาเกียรติยศของตนต่อหน้าชาววังน้ำแข็งทะเลเหนือ

ทันคยองกักเงยหน้าขึ้นมองซอนยออุณ แม้จะเป็นเพียงการมองหน้าเฉยๆ แต่แรงกดดันจากซอนยออุณกลับมหาศาล ทันคยองกักกัฏฐิมีปากก่อนเอ่ยด้วยแววตาตั้งมั่น

"วังน้ำแข็งทะเลเหนือของเราจะเข้าไปอยู่ในร่มเงาของพระคมาธวรรค์ และจะจงรักภักดีเช่นเดียวกันกับบรรพบุรุษ แม้พวกเราจะมีกำลังเพียงน้อยนิดแต่ได้โปรดยอมรับพวกเราด้วยเถอะครับ"

"หึ!"

ทันใดหาพ่นลมหายใจเพราะไม่รู้จะทำอย่างไร เมื่อครู่แทนที่จะยอมรับพระคมาธวรรค์ คนพวกนี้กลับเรียกว่าพรรคจอมลวงโลก แต่พอเห็นความแข็งแกร่งเหนือคาคก็เปลี่ยนท่าที่ทันควัน

ไอ้พวกจ้องหาโอกาส

ทันใดหามองคนของวังน้ำแข็งทะเลเหนืออย่างผิดหวัง ทว่าทำอะไรได้ ไม่ว่าจะเกลียดหรือรักกัน พวกเขาก็คือญาติพี่น้องที่มีรากเหง้าเดียวกัน แม้วิธีแก้ปัญหาจะดูน่าขัน แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องทำให้พวกเขากลับมารวมกันเป็นหนึ่งให้ได้ ทว่าคำพูดของทันคยองกักกลับไม่จบลงแค่นั้น

"แต่...ท่านมารธวรรค์ ได้โปรดช่วยมอบสิ่งตอบแทนแก่พวกเรา

เนื่องในโอกาสที่วังน้ำแข็งจะเข้าไปอยู่ใต้ร่มเงาพระคมารสวรรณคดีได้ไหมครับ"

"สิ่งตอบแทนรี"

ซอนยออุนหรือตาลง ทันคยองก็กลบสังเกตท่าที่เขาแล้วพูดต่อ

"วังน้ำแข็งทะเลเหนือของเรารักษาคำสั่งเสียของบรรพบุรุษและขนบธรรมเนียมมายาวนานตั้งแต่เมื่อในอดีต พวกเราจึงรู้ว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของพระคมารสวรรณคดี"

"แล้วอย่างไร"

"ได้โปรดช่วยควบคุมไม่ให้ผู้อื่นที่ไม่ใช่เจ้าวังใช้พลังหมันต์สวรรค์สะท้อนซึ่งเป็นสุดยอดวิชาของเราด้วยเถิดครับ"

ทันคยองก็พูดพลางมองไปยังทันโซจินกับทันโซจาที่ยืนอยู่ข้างๆ ซอนยออุน มันคือคำร้องขอให้ทำลายวรยุทธ์หรือหาวิธีควบคุมพวกเขา

ไฉนมันเหลือเกินจริงๆ!

ทันโซจินกับทันโซจาหน้าแดงด้วยความโกรธ พวกวังน้ำแข็งทะเลเหนือยอมคุกเข่าเพราะหวาดกลัวพลังที่เหนือกว่าแท้ๆ แต่กลับร้องขอให้ซอนยออุนควบคุมพวกตน ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะคิดอะไรเช่นนี้ออกมาได้

ซอนยออุนเอียงคอถาม

"เพราะเหตุใดล่ะ"

"พลังหมันต์สวรรค์สะท้อนเป็นวิชาลับที่มีเพียงเจ้าวังเท่านั้นที่ฝึกฝนได้ เช่นเดียวกันกับวิชาเฉพาะของประมุขพระคมารสวรรณคดีที่ไม่อนุญาตให้คนอื่นฝึกเช่นกันครับ"

ทันคยองก็อ้างถึงพระคมารสวรรณคดีเพื่อไม่ให้เกิดข้อโต้แย้ง เขาคิดว่าถ้าทำแบบนี้อีกฝ่ายก็จะปฏิเสธไม่ได้ ซอนยออุนยกมือลูบคางเหมือนกำลังคิดอะไรบางอย่าง

เสร็จล่ะ

ทันคยองกักเห็นแล้วว่าทันโซจินกับทันโซจากำลังจ้องมองมาเหมือนอยากจะทำแกลงให้ตายซะเดี๋ยวนี้ ทันคยองกักเพียงยิ้มมุมปากเพราะอย่างไรตอนนี้เขาก็เป็นเจ้าวังอยู่

"อืม...จันรี...เอาอย่างนั้นก็ได้"

ในที่สุดชอนยออุนกก็ตอบตกลง ทันคยองกักจึงประสานมือขึ้นคารวะเพื่อขอบคุณ

"ขอบคุณการตัดสินใจของท่านมารสวรค์..."

ในตอนนั้นเอง

พี่!

"อ้อ!"

สองตาของทันคยองกักเบิกโพลงเมื่อชอนยออุนกวัดดวงชะตาประจำปีคู่ผ่านคอเขา หากประสาทสัมผัสของเขาไม่ผิด มันมีปราณอันแหลมคมกรีดผ่านคอเขาไป

"ทะ...ทำไม..."

ขณะที่ทันคยองกักกำลังตกตะลึง ชอนยออุนกก็สะยะยิ้มแล้วตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยว่า

"ก็บอกว่ามีแต่เจ้าวังที่ฝึกได้ไม่ใช่หรือ"

บทที่ 61

เจ้าวัง (2)

"พ่อ!"

เจ้าวังน้อยทันท้องชูแห่งวังน้ำแข็งทะเลเหนือร้องเสียงดังจนคอ
แทบแตก ภาพของเจ้าวังทันท้องชูที่กำลังยกมือกุมคอชวนเขาทำให้
ใบหน้าเขาซีดเผือด เขาก็ล้มพับถึงปราณอันแหลมคมที่ปรากฏขึ้น
ในชั่วพริบตาได้เช่นกัน

“ไม่ใช่! ไม่ใช่!”

คอของทันท้องชูก็ปรากฏรอยสีแดงอย่างชัดเจนราวกับว่าหัวกับตัว
จะแยกจากกันทันทีหากปล่อยมือ ทันท้องชูไม่อาจสะกดกลืนความโกรธ
เอาไว้ได้จึงผุดลุกขึ้นมาตะโกน

"ทำอะไรนะ พ่ออุตส่าห์ยอมลดเกียรติและศักดิ์ศรีลงคุกเข่า
ต่อหน้าท่านแล้วนะ!"

แต่ทันท้องชูกลับตอบด้วยน้ำเสียงไร้ความรู้สึก

"ก็ทำตามที่ต้องการแล้วอย่างไรวะ"

"ว่าไงนะ พุดอะไรไม่เห็นรู้เรื่อง!"

ทันท้องชูผู้อาวุโสลำดับสองของวังน้ำแข็งทะเลเหนือทำท่าจะลุกขึ้นมา

ด้วยใบหน้าเห่อแดงจากความโกรธ

ซึ่ง!

"คิดจะลุกขึ้นมาปกป้องใคร?"

"เฮ้ย"

ทว่ารองประมุขทันโงะจาแห่งพรรคน้ำแข็งทะเลเหนือได้ชักกระบี่ออกมาอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบแล้วจ่อไปยังลำคอของเขาเสียก่อน เขาจึงลุกขึ้นมาไม่ได้ ปรารถณอยู่ที่แผงอยู่บนคมกระบี่นั้นไม่ธรรมดาเลย

พลั้งเผลอสวรรค์สะท้าน!

ทัลชันผู้อาวุโสลำดับสองนึกตกใจ เพราะเพิ่งเคยเห็นคนอื่นนอกจาก เจ้าวังและเจ้าวังน้อยที่เชี่ยวชาญพลั้งเผลอสวรรค์สะท้าน พอเห็นทัลชัน ไม่อาจขยับตัวได้ ชอนยอฮุนก็พูดอีกครั้ง

"ข้าทำตามที่คุณเจ้าต้องการแล้วไม่ใช่? ที่บอกว่ามีเพียงเจ้าวังเท่านั้นที่ฝึกได้"

"ทะ...ท่านหมายความว่ายังไง"

"ก็ตามที่ได้ยินนั่นล่ะ"

ทันของซุกตตะลิ่ง คำพูดเมื่อครู่คล้ายจะบอกว่าชอนยอฮุนคิดเปลี่ยนเจ้าวัง แม้เขาจะกลัววรยุทธ์ของชอนยอฮุนแค่ไหน แต่ก็ทนนิ่งเฉยต่อไปไม่ไหวอีก จึงพูดสิ่งที่อยู่ในหัวออกไป

"ถึงวังน้ำแข็งทะเลเหนือของเราจะอยู่ภายใต้ท่าน แต่ไม่ได้หมายความว่าท่านจะมาเปลี่ยนตำแหน่งเจ้าวังได้ตามใจ..."

"อวดดีจริงๆ"

"หา?"

ชอนยอฮุนโบกมือเบาๆ

กร๊อบ! ตึง!

"ฮ้าก!"

ทันของชูโดนหักขาจนล้มลงไปในท่าคุกเข่า ขึ้นส่วนกระดูก
ที่โผล่ออกมาจากเข่าทำให้จินตนาการได้ไม่ยากเลยว่าทันของชูจะเจ็บปวด
แค่ไหน

"ท่านเจ้าวังน้อย!"

เหล่าผู้อาวุธไล่ต่างลุกขึ้น ดูเหมือนความจงรักภักดีของพวกเขา
จะมากขึ้นเห็นความกลัว โยียงแซงผู้อาวุธลำดับหนึ่งผู้มีวรยุทธ์สูงที่สุด
ในบรรดาเหล่าผู้อาวุธพูดด้วยเสียงสั่นๆ กับซอนยอฮุนว่า

"ทำเกินไปแล้วนะครับ! ถึงวังน้ำแข็งทะเลเหนือจะยอมอยู่ภายใต้
พระคมารสวรค์ แต่เราก็มีธรรมเนียมปฏิบัติสืบทอดต่อกันมา ท่าน
คิดจะเหยียบย่ำแม้แต่ศักดิ์ศรีสุดท้ายที่พวกเราเหลืออยู่เลยหรือครับ"

"ใช่แล้วครับ! ถ้าเป็นแบบนี้เราคงไม่จำเป็นต้องตาย..."

ครั้น!

พลังอันมหาศาลแผ่ออกมาร่างของซอนยอฮุน พลังนั้นแข็งแกร่ง
เสียจนเหล่าผู้อาวุธที่กำลังโกรธเกรี้ยวเมื่อครู่ต่างใบหน้าซีดเผือดจน
พูดอะไรไม่ออก

นะ...นี่ไม่ใช่พลังของมนุษย์

ความหวาดกลัวบีบรัดหัวใจจนรู้สึกแน่นในอกและหายใจลำบาก แม้
พวกเขาจะหยิ่งทะนงในวรยุทธ์ของตนเอง แต่พลังของอีกฝ่ายนั้นมหาศาล
เสียจนทำให้ทุกสิ่งดูต่ำต้อย เมื่อเห็นพวกเขาหวาดกลัวจนไม่กล้าเอ่ยปาก
อีก ซอนยอฮุนก็กล่าวว่า

"ท่าทางจะเข้าใจอะไรผิดไปเยอะนะ"

"หรือ?"

"สิ่งที่พวกเจ้ามืออยู่ คิดว่าใครให้ไปกัน"

เหล่าผู้อาวุธไม่อาจตอบคำถามของซอนยอฮุนได้ เพราะนอกจาก
จะถูกพลังอันเหนือกว่ากดดัน พวกเขาก็กังไม่เข้าใจด้วยว่าคำถามนั้น

หมายความว่าอย่างไร ขอนยออุณห็นท่าที่เช่นนั้นจึงฐมื่อขึ้นฟ้า

แกรก!

ปรานเย็นแผ่กระจายออกไปและกลายเป็นกระบี่น้ำแข็งมากมาย
จ๊อกแจ๊กๆ!

ชาววังน้ำแข็งทะเลเหนือที่กำลังถูกบังคับให้คุกเข่าต่างแหงนหน้ามอง
กระบี่น้ำแข็งที่เรียงแน่นอยู่เต็มท้องฟ้าอย่างอึ้งงัน ภาพชวนตกตะลึงนี้
ทำให้ดวงตาของเหล่าผู้อาวุโสสั่นไหว พลังที่พวกเขาสัมผัสได้จากบนท้องฟ้า
คือพลังที่แสนคุ้นเคย เพราะมันคือ...

พลังหมันต์สวรรค์สะท้อน

มันคือพลังหมันต์สวรรค์สะท้อนไม่ผิดแน่ แต่พลังนี้มหาศาล
จนชวนให้รู้สึกว่าการพลังของเจ้าวังท้นคยองก็กเป็นเพียงเศษธุลี ที่น่าตกใจ
ยิ่งกว่าก็คือขอนยออุณห็นไม่ต้องรวบรวมพลังก็สามารถใช้พลังหมันต์สวรรค์
สะท้อนในระดับเหนือจินตนาการออกมาได้

เป็นไปไม่ได้

มันมีพลังหมันต์สวรรค์สะท้อนได้ยังไง

เหล่าผู้อาวุโสต่างไม่เข้าใจเรื่องที่เกิดขึ้น รองประมุขท้นโชจาจึงพูด
กับพวกเขาอย่างขัดเคือง

"พวกท่านทำสิ่งที่โง่เง่าลงไปแล้ว สัมผัสกระทั่งประวัติศาสตร์ของ
วังน้ำแข็งทะเลเหนือเลยหรือ"

"หมายความว่ายังไง"

"พวกท่านเข้าใจผิด ผมเองก็เ็นเหมือนกันว่าเรื่องที่มีแต่เจ้าวังเท่านั้น
ถึงจะฝึกพลังหมันต์สวรรค์สะท้อนได้ถูกเล่าลือมาตั้งแต่เมื่อไร แต่
ความจริงแล้วมันกลับกัน"

"กลับกันหรือ"

"ผู้ที่ค้นพบพลังหมันต์สวรรค์สะท้อนที่เคยสูญหายไปต่างหากคือ

ผู้ที่มีคุณสมบัติเป็นเจ้าวัง พวกท่านไม่รู้จริงๆ เหม่อว่าพลังหมันต์สุวรรณค์ สะท้อนได้มาจากใคร"

ทันโฆจามองซอนยออุณด้วยสายตาเกรงขาม คำพูดนั้นทำให้ เหล่าผู้อาวุโสหนึ่งอึ้ง เพราะพลังหมันต์สุวรรณค์สะท้อนที่เหนือกว่าผู้เป็น เจ้าวังกำลังบอกให้พวกเขาู้

หรือว่า...

พวกเขาต่างทำหน้าเหมือนไม่อยากเชื่อ ความจริงแล้วพวกเขาู้เรื่องที่ ทันโฆจาบอก เพราะมันเป็นหนึ่งในเรื่องราวที่บอกเล่าต่อกันมาว่า วังน้ำแข็งทะเลเหนือเข้าไปอยู่ใต้ร่มเงาของพรรคมารสุวรรณค์ได้อย่างไร

"ระ...หรือว่า..."

โอียงแสลงมองซอนยออุณด้วยดวงตาสิ้นไหว ก่อนหน้านั้นเขาคิดว่า ซอนยออุณคือมารสุวรรณค์คนใหม่ของพรรคมารสุวรรณค์ในปัจจุบัน แต่คำใบ้ ที่ได้รับมาจากทันโฆจินทำให้เขาตระหนักได้ถึงตัวตนที่แท้จริง

ระ...เรื่องแบบนี้...ตำนานเป็นเรื่องจริงนั้นหรือ

เขาเองก็เคยฟังเรื่องราวของซอนยออุณเช่นกัน แต่ก็คิดว่ามันเป็นเพียง ตำนานที่สืบทอดต่อกันมาเท่านั้น ทว่ากระบี่น้ำแข็งหลายพันเล่มที่ลอยอยู่ บนท้องฟ้านั้น...

นภาพราระยับ!

นั่นคือนภาพราระยับ สุดยอดเพลงยุทธ์ของเทพมารซอนยออุณ อย่างแน่นอน เมื่อตระหนักได้เช่นนั้นสิ่งแรกที่โอียงแสลงทำก่อนใครก็คือ...

ตึง!

"ผะ...ผมโอียงแสลงผู้แสนต่ำต้อย ขอคารวะเทพมารแห่งพรรคมารสุวรรณค์อันยิ่งใหญ่!"

เทพมาร!

ครั้นโอียงแสลงหมอบลงกับพื้นและแสดงคารวะ ผู้อาวุโสคนอื่น

ก็พากันตกใจและรีบหอบลงพร้อมตะโกนว่า

"ขอคารวะเทพमार!"

เทพमारชอนยออุน ไม่ว่าวังน้ำแข็งทะเลเหนือจะอยากออกมาจากร่มเงาของพรคมารสวรค์แค่ไหน แต่นี่คือความจริงที่ทุกคนยอมรับว่า เทพमारคือผู้ค้นพบพลังหมันต์สวรค์สะท้อนที่หายสาบสูญไปและยังสร้างวังน้ำแข็งทะเลเหนือขึ้นมาใหม่หลังจากเกือบล่มสลายเพราะเต๋ามังกร ดังนั้นเทพमारจึงไม่ต่างจากปฐมาจารย์คนที่สองของวังน้ำแข็งทะเลเหนือ

"ฮ้าก!"

เจ้าวังน้อยทันของซูที่ขาหักตกตะลึงกับท่าทีของเหล่าผู้อาวุโส เขาคิดว่าอย่างน้อยคนพวกนั้นก็จะเป็นภัยต่ออยู่เคียงข้างตน แต่พอตัวตนที่แท้จริงของชอนยออุนเปิดเผย ทุกคนก็หันไปหอบกราบและยอมศิโรราบ

"ข้าเสียจริง"

ชอนยออุนมองเหล่าผู้อาวุโสที่หอบอยู่ตรงหน้าด้วยสายตาขุ่นเคือง ก่อนจะกล่าวอย่างไม่พอใจ

"ได้ยินว่าจะเข้าไปอยู่กับพวกภริษเซียจันรี"

"ระ...เรื่อนั้น..."

น้ำเสียงไม่พอใจทำให้เหล่าผู้อาวุโสพากันแสดงอาการหวาดกลัว กระนั้นพวกเขาก็ไม่คิดจะแก้ตัว เพราะหากพูดแก้ตัวไปโดยไม่คิดให้ดี ก็อาจถูกลงโทษ จึงพากันปิดปาก

"แต่เรื่องนี้ปล่อยไปก็ได้"

"หา?"

พอเห็นว่าเรื่องที่จะไปเข้ากับพวกภริษเซียถูกปล่อยผ่านไปง่ายๆ เหล่าผู้อาวุโสจึงอุทานเพราะรู้สึกที่ชอนยออุนช่างใจกว้างยิ่งนัก ซึ่งชอนยออุนไม่ได้ติดใจอะไรจริงๆ เพราะเขารับรู้ถึงสถานการณ์ต่างๆ เนื่องจากเข้าใจได้ว่าเหตุใดพวกเขาจึงต้องเข้าร่วมกับภริษเซียจึงปล่อยไป

"แต่การทำให้พรรคน้ำแข็งทะเลเหนือตกอยู่ในวงล้อมของลาวา มันไม่ต่างจากการมองข้ามหัวพรรคเราเพื่อมาทำทลายอำนาจของข้า"

วืบ!

ซอนยออุณตวัดตรรชนีกระปี่คู่เบาๆ

ฉ๊ะ!

ทันใดนั้นผู้อาวุโสหกคนที่กำลังหมอบอยู่ก็น้ำกระแทกลงกับพื้น
ตึง! ตึง!

หลังจากหน้าน้ำกระแทก พวกเขาก็กิริดร้องออกมาอย่างเจ็บปวด

"อ้าก!"

"อ้าก! ชะ...แซน!"

เหตุที่พวกเขาหน้าน้ำกระแทกพื้นก็เพราะแซนซ้ายที่ใช้ค้ำตัวอยู่ถูกตัด
นั่นเอง แม้จะตระหนักได้ว่าต้องรับผิดชอบต่อเหตุการณ์นี้ แต่ก็ไม่มีใคร
คิดว่าจะถูกตัดแขนโดยไม่บอกล่วงหน้า พวกเขาต่างกุมແຂລທີ່แซนและ
เกลือกกลิ้งอย่างทรมาน ระหว่างนั้นซอนยออุณก็พูดขึ้นว่า

"โดนเท่านั้นก็คิดเสียว่าข้าเมตตาก็แล้วกัน"

แม้การถูกตัดแขนจะเจ็บปวดทรมาน แต่โดนเท่านั้นก็ถือว่าซอนยออุณ
ใจกว้างมากแล้ว เหล่าผู้อาวุโสจึงไขกหัวลงพื้นแล้วกล่าวขอบคุณ

"ชะ...ขอบคุณน้ำใจอันยิ่งใหญ่ของท่านมารสวรรณคดีครับ"

"ขอบคุณที่ลงโทษเพียงเท่านี้ครับ"

แล้วการลงโทษเหล่าผู้อาวุโสก็สิ้นสุดลง

เรียบร้อย

การจัดการของซอนยออุณทำให้รองประมุขทันโซจาแห่ง
พรรคน้ำแข็งทะเลเหนือพ่ายหน้า เพราะเป็นการลงโทษที่น่าพอใจและ
น่าจะไม่ทำให้อีกฝ่ายหันมาแก้แค้นภายหลัง

"แล้วก็เข้า"

ซอนยออุณหั้นไปมองเจ้าวังน้อยทันยงซู ตอนนี้นำใช้สองมือพุงกาย แทนขาทั้งสองข้างที่หักไป พอเห็นเหล่าผู้อาวุโสยอมแพ้ ท่าทีของเขาก็อ่อนลงอย่างเห็นได้ชัดและรีบตะโกนบอกซอนยออุณหว่า

"ตะ...ได้โปรดเมตตาผมด้วยครับ"

เมื่อครู่ความโกรธที่พอถูกปาดคอยังมาก่อนชีวิตของตัวเองอยู่เลย ซอนยออุณหได้ยื่นเขาร้องขอชีวิตอย่างน่าเวทนาการก็ล้มลงมองแล้วพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

"เจ้ากับพ่อของเจ้าเล่าให้เสียมเยอะเหลือเกิน"

"มะ...ไม่ใช่ครับ! ผมแค่..."

"ข้าไม่อยากฟัง"

ซอนยออุณหวัดนิ้วเบาๆ ทันใดนั้น...

กร๊อบ!

"อือ!"

กรามของทันยงซูพลันแตกเพราะถูกปรามบังคับปิดปาก แม้เลือดจะไม่ได้ออก แต่คงก็มีครูปอย่างเห็นได้ชัด ดูน่าสงสารยิ่งนัก

"อือ!"

นอกจากจะเจ็บปวดแล้ว ทันยงซูยังรู้สึกได้ถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้น จึงหลั่งน้ำตาและยกสองมือไหว้ท่วมหัวเพื่อขอให้ซอนยออุณหไว้ชีวิต

เฮ้อ...

ภาพนั้นทำให้ทันโซจินรู้สึกสงสาร ก่อนหน้านี้นึกกล่าวโทษเจ้าวังและเจ้าวังน้อย แต่พอเห็นคนรากเหง้าเดียวกันกำลังอ่อนวอนขอชีวิตอย่างน่าสงสารเขาก็ใจอ่อน ทันโซจินรีบคุกเข่าลงกับพื้นและขอร้องซอนยออุณห

"เอ่อ...ท่านมารสวรค์ แม้เจ้าวังน้อยจะทำผิดจนสมควรตาย แต่ช่วยเมตตาละเว้นชีวิตไว้ได้ไหมครับ"

"พ่อ ทำไมทำแบบนี้ล่ะครับ!"

ทันโงะจาไม่อาจซ่อนความอึดอัดใจต่อการกระทำของพ่อได้ เขา
ไม่แน่ใจว่าพ่อจะเกิดเห็นอกเห็นใจคนที่เกือบจะสังหารหมู่พวกเขาแบบนี้
ชอนยออุณพอเห็นทันโงะจินขอร้องเช่นนั้นจึงถามกลับด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก
"รู้ดีเสียสหรือโง่เขลา"

"ครับ?"

ทันทีที่พูดจบชอนยออุณก็ตัวดดรชนีกระป๋อง
ฉะ! กลุกๆ!

หัวของทันยอชู่ที่กำลังประสานมือวิงวอนพลันลึงไปกับพื้น
ชอนยออุณตัดคอเขาโดยไม่บอกล่วงหน้า แล้วหันไปพูดกับทันโงะจินที่กำลัง
นั่งอิงด้วยน้ำเสียงเย็นชา

"คิดว่าคนทรยศจะกลับเนื้อกลับตัวได้รี"

"ระ...เรื่องนั้น..."

"รู้หรือไม่ว่าผู้นำที่โง่ที่สุดคือผู้นำแบบไหน ผู้นำที่หลงใหลอยู่กับ
ความเห็นอกเห็นใจจนทำให้ตัวเองลำบากอย่างเจ้าเง"

ชอนยออุณมองว่าการมีเมตตาโดยไม่ดูสถานะของตนเองเป็น
เรื่องโง่เง่าที่สุด หลังพูดจบชอนยออุณก็หันไปมองร่องประตูทันโงะจา

"แต่เรื่องนี้เจ้าดูใช้ได้นะ"

เฮ้อ...

พีบ!

เมื่อได้รับคำชมทันโงะจาก็รีบประสานมือก้มหน้าคารวะ เขาตื่นตันใจ
ยิ่งนักที่เทพมารผู้เป็นตำนานมองเห็นคุณค่าของตน แต่แล้วในตอนนี้
เอง...

"ย้าก!"

คนผู้หนึ่งวิ่งเข้ามาหาชอนยออุณอย่างรวดเร็วพร้อมร้องตะโกน

ทันซุจายู่ตรงหน้าซอนยอนจึงรีบหันไปมองพร้อมกวัดแกว่งกระบี่ไปทาง
เจ้าของเสียงร้องนั้น

เคิร์ก!

กระบี่ของเขาแฝงด้วยปราณเย็น ทว่ามันกลับถูกหยุดไว้ได้
ในตอนนั้นเองที่ทันซุจาพึมพำออกมาอย่างตกตะลึง

"ปะ...เป็นไปได้ยังไง"

ไม่น่าเชื่อว่าผู้รับกระบี่แฝงปราณเย็นของเขาก็คือเจ้าวังทันคยองกัก
ตอนแรกเขาคิดว่าทันคยองกักคอขาดตายไปแล้ว แต่ตอนนี้ทันคยองกัก
กลับลุกขึ้นมาได้และกำลังจ้องหน้าซอนยอนเหมือนจะฆ่าให้ตาย

บทที่ 61

เจ้าวัง (3)

จ๊อกแจ็กๆ!

เสียงรอบข้างแข็งแรงแฉ่วนวายไปหมด เจ้าวังทันคยของกักยั้งคงใบหน้า
ซีดเขียว เมื่อครู่เขาโดนตัดคอไปแล้ว แต่กลับยังมีชีวิตอยู่

หืม?

ซอนยออุนมองไปยังลำคอของทันคยของกักด้วยสายตาดูดัน แล้ว
มองเห็นรอยน้ำแข็งบริเวณคอ

ใช้ปราณเย็นแช่แข็งคอไม่ให้ขาดงั้นรี

เมื่อได้เจอเรื่องไม่ธรรมดา ซอนยออุนจึงแปลกใจ ร่างกายของคนเรา
หากถูกตัดคอแล้วยังมีชีวิตรอดก็คงเรียกได้ว่าเป็นอมตะ แต่โลกนี้น่าจะมี
ผู้เป็นอมตะเพียงคนเดียว นั่นคือซอนยออุน

ทันคยของกักจ้องมองซอนยออุนราวกับจะกินเลือดกินเนื้อทั้งที่
ใบหน้ายังซีดเผือด

"ฆ่าลูกชายฉันเหรอ!"

ทันคยของกักกำลังโกรธ พอเห็นลูกชายถูกฆ่าต่อหน้า แม้วรยุทธ์
จะแตกต่างแค่ไหนเขาก็ไม่สนแล้ว ซอนยออุนเป็นศัตรูที่เขาไม่มีทาง

กลับมาได้ด้วยได้อย่างแน่นอน

แกรก!

ทันโซจาตั้งกำลังภายในออกมาจนกระป๋องน้ำแข็งของอีกฝ่ายถูกทำลาย
ทันคยองกักจิ้งเผยสีหน้าตื่นตะลึงออกมา

ปราณเย็นแข็งแกร่งมาก

แม้ทันโซจาจะเป็นเพียงรองประมุข แต่ก็เชี่ยวชาญพลังหมันต์สวรรค์
สะท้อนถึงขั้นสูงสุด อานุภาพปราณเย็นของเขาเกือบเทียบเท่าเจ้าวัง ทว่า
ตอนนี้ปราณเย็นของทันคยองกักก็ทรงพลังกว่าเดิม

"หลีกไป!"

ทันคยองกักตะโกนใส่ทันโซจาที่ขวางหน้าอยู่ ทันโซจาจึงพูดว่า
"ท่านเจ้าวัง มันจบแล้วครับ ผมไม่รู้ที่ท่านรักษาชีวิตเอาไว้ได้ยังไง
แต่เป็นเพราะท่านล้ำเส้นจึงต้องชดใช้อย่างที่ควรจะเป็น"

กรอด!

คำพูดนั้นทำให้ทันคยองกักกัดฟันก่อนตะโกนใส่
"ล้ำเส้นหรือ ถ้าพวกแกไม่พาไอ้ปศุศานั้นมาก็คงไม่เกิดเรื่องแบบนี้
ขึ้น! ไอ้พวกหมาพันธุ์สกปรก! งั้นฉันจะจัดการพวกแกก่อน!"

ทันคยองกักพุ่งไปหาทันโซจาอย่างโกรธเกรี้ยวพร้อมคว้าวิชาฝ่ามือ
ที่จริงแล้วเขาเชี่ยวชาญวิชาฝ่ามือมากกว่าวิชากระบี่ เพลงยุทธ์ของเขา
ก็หมายถึงงานเฉพาะจุดสำคัญ

ทันโซจาอาศัยวิชาฝ่าเท้าช่วยหลบหลีก หลังจากแบล็กสกายคอมพานี
ล่มสลาย เขาก็ต้องใช้ชีวิตอย่างหลบๆ ซ่อนๆ และต่อสู้กับศัตรูมากมาย
ส่งผลให้ประสาทสัมผัสรับรู้บ๊ว

ตรงนี้!

ฟัป!

กระบี่ของทันโซจาทะลวงเข้าช่องโหว่ของวิชาฝ่ามือโดยเล็งไปยัง

หัวใจของทันคยองกัก วิชาฝ่ามือของทันคยองกักที่กำลังขาดสตินั้น
ไร้ความซับซ้อน น่าจะจัดการได้ไม่ยาก ทว่า...

เครื่อง!

"ฮะ"

กระบี่ที่จู่โจมไปยังหัวใจถูกสะท้อนออกอย่างรุนแรง พลังนั้น
เหนือกว่ากำลังภายในของทันโซจาเป็นเท่าตัว ส่งผลให้กระบี่หลุดออก
จากมือ

ฟิ้ว!

กระบี่ลอยหมุนคว้างไปบนฟ้า ทันคยองกักไม่ปล่อยจังหวะสั้นๆ นี้
หลุดมือไป

"ยาก!"

เขาฟาดฝ่ามือไปยังกลางกระหม่อมของทันโซจาด้วยความเร็ว
ปานสายฟ้าฟาด แม้จะเห็นฝ่ามือจู่โจมเข้ามาต่อหน้า แต่ด้วยระยะห่าง
และมุมที่ยื่น ทันโซจาจึงไม่อาจหลบเลี่ยงได้เลย

โธ่เว้ย!

แต่แล้วกลับมีกระบี่พุ่งมาหมายแทงข้อมือของทันคยองกัก เจ้าของ
กระบี่เล่มนั้นก็คือประมุขทันโซจินแห่งพรรคน้ำแข็งทะเลเหนือ เขาอยู่ใกล้ๆ
จึงเห็นว่าลูกชายตกอยู่ในอันตรายเลยเข้ามาช่วย

ฮะ

ถึงจะมีกระบี่พุ่งมา แต่ทันคยองกักกลับไม่คิดจะหยุดลงมือ คล้าย
ตั้งใจไว้แล้วว่าแม้จะต้องเสียแขนก็ต้องฆ่าทันโซจาให้ได้

"ตายซะ!"

ซวบ!

ทว่าฝ่ามือของทันคยองกักกลับฟาดใส่อากาศเปล่าๆ

จังหวะเมื่อครู่การใช้อาวุธฝ่ามือทำถอยหลบเองนั้นเป็นเรื่องยาก แต่

ร่างของทันโฆจากลึบถอยไปเองดื้อๆ เพราะซอนยออุณใช้ปราณช่วยดึงเขานั้นเอง

"น่ารำคาญจริงๆ"

ถึงจะพูดอย่างนั้น แต่ซอนยออุณก็ช่วยชีวิตทันโฆจาไว้ ทำให้ทันคยองกักยิงโกรธแค้น

หึ! ไฉน

ซอนยออุณทำให้ทันคยองกักฆ่าทันโฆจาไม่สำเร็จ ซ้ำยังต้องเผชิญกับกระบี่ที่หมายจะโจมตีแขนของตนเองด้วย แต่พอปลายกระบี่ของทันโฆจินกำลังจะโดนแขนของเขานั้น

ปัง!

"อึก!"

พลังสะท้อนอันรุนแรงก็ปรากฏขึ้นอีกครั้ง จนทันโฆจินที่กำลังจะโจมตีกระเด็นถอยหลังไปพร้อมกับกระบี่

กระบี่ยังไม่โดนตัวด้วยซ้ำ

ถึงมันจะดูเหมือนการใช้ปราณล้าลึกสกดกัน แต่พลังสะท้อนนั้นมีจุดกำเนิดจากกลางลำตัวและระเบิดออกมาในพริบตาทำให้กระบี่ของทันโฆจินเกือบหลุดมือ

แกรก!

กระบี่ของทันโฆจินสั่นไหว กระบี่เล่มนี้ตีขึ้นโดยช่างฝีมือดีและมีชื่อเสียง แต่ตรงปลายกระบี่กลับเกิดรอยแตก

พลังแกร่งกล้าขนาดนี้เลยเหวอ

ทันโฆจินมองเจ้าวังทันคยองกักอย่างตื่นตระหนก แต่ดูเหมือนทันคยองกักที่สกดกระบี่ได้ก็ตกใจไม่น้อยเช่นกัน เขาเองก็คิดว่าตัวเองคงต้องสูญเสียแขนแน่แล้ว

พลังเมื่อกี้มันคืออะไรกัน หรือว่า...

ทันคยอังกักก้มลงมองหน้าอกตนเอง จากนั้นโบหน้าก็เผยความดีใจ
ออกมา แล้วทะยานออกไปอีกครั้ง

พีบ!

ครั้งนี้เป้าหมายคือทันโซจิน

พอเห็นดังนั้นทันโซจินก็รวมพลังไปยังกระบี่แล้วรีบรำเพลงยุทธ์
เกร็ก!

กระบี่แผ่ประกายเย็นสร้างก้อนน้ำแข็งขึ้นมาขัดใส่ทันคยอังกัก ทว่า
ทันคยอังกักกลับไม่คิดจะหลบก้อนน้ำแข็งเหล่านั้นและพุ่งตรงเข้ามาหา
ทันโซจินท่าเดียว

"ทำอะไรบ้าๆ...ฮะ"

ปัง!

เมื่อก่อนน้ำแข็งใกล้ถึงตัวของทันคยอังกัก มันก็ถูกพลังสะท้อน
ดีดกลับมาหาทันโซจิน มีหน้าซำยังทรงพลังยิ่งกว่าเดิม

ฟิว!

ทันโซจินรีบยกกระบี่สกัดก้อนน้ำแข็ง แต่ก้อนน้ำแข็งเหล่านั้น
มีพลังเหนือกว่ากำลังภายในของเขาเป็นเท่าตัวแล้ว ถึงขั้นดันร่างของเขา
ให้ถอยหลังได้

"พอ!"

แม้จะเห็นกับตา แต่ทันโซจาก็ไม่อยากจะเชื่อ ในจังหวะนั่นเอง
ทันคยอังกักก็รุกเข้ามาจนอยู่ห่างจากทันโซจินเพียงสองก้าวแล้ว เขา
ยกสองมือขึ้นประสานก่อนออกท่วงท่าอันแปลกตา

หมื่นคลิ่นพันฝ่ามือ!

มันคือเพลงยุทธ์ลับของวิชาฝ่ามือหมื่นดส์วรรค์สะท้าน ฝ่ามือมากมาย
จะสอดประสานถักทอเป็นผืนและถาโถมออกไปราวเกลียวคลื่น

ตูม!

"อีก!"

ทันโซจินเบี่ยงก้อนน้ำแข็งออกไปให้พ้นตัวแล้วร้องเพลงยูทอร์ลัซของ
วิชากระบี่เหิมต์สวรรค์สะท้อน แม้จะต้องร้องวรัยยูทอร์ลัซขณะที่ร่างกาย
ไม่มั่นคง แต่เพลงกระบี่ที่ปรากฏกลับสมบูรณ์แบบสมกับเป็นยอดฝีมือ
ความจริงแล้วหลายคนก็ตั้งใจสงสัยอยู่ว่าระหว่างเจ้าวังน้ำแข็งทะเลเหนือ
กับประมุขพรคนน้ำแข็งทะเลเหนือ ใครคือผู้แข็งแกร่งกว่ากัน

เคร่ง!

แต่การประลองกลับจบลงเร็วกว่าที่คาดเอาไว้มาก เพราะทุกครั้ง
ที่เพลงกระบี่ของทันโซจินโดนทันทคองกักก็จะเกิดพลังสะท้อนกลับใส่ร่าง
ของทันโซจินอย่างรุนแรง มีหน้าซ้ำวิชาฝ่ามือของทันทคองกักยังโจมตี
โดนลำตัวและจุดสำคัญของทันโซจินหลายครั้ง

พลั๊ก!

"อ้ออก!"

เมื่อโดนวิชาฝ่ามืออย่างต่อเนื่อง ทันโซจินจึงกระอักเลือดออกมา
ภาพนั้นทำให้ทันโซจาผู้เป็นลูกตกตะลึง

พ่อแท้หรือ

เขาเชื่อว่าพ่อของตนเหนือกว่าเพราะเคยมีประสบการณ์ประมือกับ
ยอดฝีมือมากมายจึงไม่คิดไม่ฝันว่าจะพ่ายแพ้ง่ายๆ แบบนี้ ทันโซจิน
บอบช้ำภายในอย่างหนักจึงชว่นเซถอยหลัง ทันทคองกักที่เห็นดังนั้น
ก็หัวเราะอย่างสาแก่ใจ

"ฮ่าๆ! ไอ้หมาพันทางมันก็เป็นได้แค่หมาพันทางจริงๆ"

"อ้อ..."

ทันโซจินบาดเจ็บหนักจนพูดไม่ไหว ได้แต่จ้องมองอีกฝ่ายเท่านั้น เขา
ไม่เข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เลย หากพูดถึงแค่เพลงยูทอร์ลัซ ฝีมือพวกเขา
น่าจะพอๆ กัน บางทีเขาอาจร้องเพลงกระบี่ได้สมบูรณ์แบบกว่าด้วย แต่

ผลกลับเป็นเช่นนั้นไปได้

มันคืออะไรกัน พลังสะท้อนนั้น

พลังนิรนามกำลังปกป้องท้นคยงักกอยู่ หากทำให้ท้นคยงักก
บาดเจ็บไม่ได้ จะประลองต่อไปก็ไร้ความหมาย

ท้นคยงักกเหยียดยิมขณะเดินเข้าไปหาท้นโชจิน

"ที่นี่แก่กับลูกของแก่ก็ตาย..."

ฉะ!

ทันใดนั้นปราณอันแหลมคมก็กรีดผ่านคอท้นคยงักกไป

"อ้อก!"

ท้นคยงักกกำลังจะกุมคอของตนเอง แต่กลับมีปราณรั้งแขนเอาไว้
ไม่ให้ขยับ และผู้ที่ทำเช่นนั้นก็คือซอนยอฮุน

"เมื่อครู่มีน้ำแข็งขึ้นมาเชื่อมเอาไว้ แต่คราวนี้นิ่งไม่...เอ๊ะ"

ซอนยอฮุนหยุดพูด เพราะระหว่งนั้นได้เกิดเรื่องน่าตกใจขึ้น

วืบ!

ปกติแล้วเมื่อถูกตัดคอ ศีรษะจะต้องหล่นลงมาและตายทันที แต่
บริเวณบ่าของท้นคยงักกกลับมีบางอย่างเรืองแสงยึดออกมายึดคอ
ที่ถูกตัดเอาไว้ จากนั้นบาดแผลก็ถูกฟื้นฟูอย่างช้าๆ

อะไรนะ นาโน ลองขยายดู

[รับทราบ]

รูปร่างตาของซอนยอฮุนขยับไหวเพื่อขยายภาพบริเวณคอของ
ท้นคยงักก เมื่อได้มองอย่างละเอียดก็เห็นเส้นสายลักษณะเหมือน
ลวดบางๆ ปรากฏออกมาถักทอเพื่อยึดคอเอาไว้ไม่ให้ขาด

"ต้องดูใกล้กว่านี้"

วืบ!

ซอนยอฮุนยื่นมือออกไป ปราณของเขาพุ่งเข้าหาท้นคยงักก

เพื่อลากตัวเข้ามา แต่ทันใดนั้นพลังสะท้อนอันรุนแรงก็ระเบิดออกมา
เป็นแสงสีขาวจากร่างของทันคยองกัก

ปัง!

ปราณของซอนยออุณพลันสลายไป หรือจะพูดให้ชัดเจนก็คือ
ปราณที่ส่งไปถูกสะท้อนจนกระจายตัวออก

หึ๊งกๆ!

ปลายนิ้วของซอนยออุณสั่นระริก เพราะพลังสะท้อนนั้นรุนแรงกว่า
ปราณที่เขาใช้เป็นเท่าตัว

"หา?"

ซอนยออุณไม่อยากจะเชื่อ ส่วนทันคยองกักที่ต้านทานปราณของ
ซอนยออุณได้ก็ฉีกยิ้มอย่างดีใจ

ต้านทานปราณของไอ้ปีศาจนั้นได้ด้วย

เมื่อปราณของผู้เหนือกว่าทำอะไรไม่ได้ ทันคยองกักจึงกระหม่อม
ยืมย่องและหัวเราะราวกับคนบ้า

"ฮ่าๆๆๆๆ! ทุกคนเห็นหรือยัง แม้แต่เทพมารก็ยังทำอะไรฉัน
ไม่ได้เลย!"

แควก!

หลังพูดจบทันคยองกักก็ฉีกเสื้อของตัวเองออก สิ่งที่ซ่อนอยู่ข้างใน
เผยโฉมออกมา พอเห็นสิ่งนั้นทันซอกก็ตกใจแล้วตะโกนว่า

"ไม้เท้าเหมันต์สะท้าน!"

ภายใต้เสื้อผ้าของทันคยองกักคือชุดเกราะสีทอง มันคือไม้เท้า
เหมันต์สะท้านสมบัติล้ำค่าของวังน้ำแข็งทะเลเหนือ เดิมทีมันจะอยู่ใน
ลักษณะของไม้เท้า แต่หากถ่ายปราณเข้าไปประดับหนึ่ง มันจะกลายเป็น
เสื้อเกราะ

"นี่คือพลังของไม้เท้าเหมันต์สะท้าน สมบัติศักดิ์สิทธิ์ของวังเรา"

วืบ!

เส้นสายสีทองที่โผล่ออกมาจากเสื้อเกราะยังคงขยับไม่หยุดเพื่อฟื้นฟูแผลที่คอบของทันคยองกัก พอเห็นดั่งนั้นดวงตาของซอนยออุนก็ฉายแววสนใจ

มีพลังเช่นนั้นซ่อนอยู่หรื

ตอนแต่งตั้งผู้รักษาการเจ้าวังเป็นผู้อาวุโสใหญ่แล้วมอบสมบัติล้ำค่าให้ เขาสัมผัสถึงพลังนี้ไม่ได้เลย พลังของมันน่าตกใจมาก เพราะนอกจากจะฟื้นฟูคนที่ถูกตัดได้แล้วยังมีพลังสะท้อนอันตรายอีกด้วย พุดงายๆ ก็คือมันทำหน้าที่ปกป้องเจ้าของผู้ใส่ชุดเกราะอย่างจงรักภักดี

เจ้าวังที่มีไม้เท้าหมันต์สะท้อนถือเป็นผู้ไร้เทียมทาน!

ทันคยองกักตะโกนออกมาอย่างมาดมัน

"เหล่าผู้อาวุโสและเหล่าชาววังน้ำแข็งทะเลเหนือจงลุกขึ้น! ถ้ารวมพลังกันเราก็จะจัดการกับเทพมารได้!"

ทันคยองกักพยายามปลุกใจชาววังน้ำแข็งทะเลเหนือให้ฮึกเหิม พอเห็นความสามารถอันน่าตกใจของไม้เท้าหมันต์สะท้อน ดวงตาของชาววังน้ำแข็งทะเลเหนือหลายคนก็สั่นไหว แต่ยังคงลังเล ทันคยองกักเห็นดั่งนั้นจึงตัดสินใจว่าเขาจะต้องจัดการเทพมารให้ได้ด้วยตนเอง

ยังเป็นไปได้

เรื่องฝีมือกับกำลังภายในเขาเสียเปรียบอย่างแน่นอน แต่ขอแค่มีพลังฟื้นฟูอันรวดเร็วกับพลังสะท้อนการโจมตีของอีกฝ่าย ศึกนี้ก็น่าจะเอาชนะได้ไม่ยาก

ขอแค่จัดการเทพมารได้ ทุกอย่างก็จะกลับมาเป็นเหมือนเดิม

ความปรารถนานั้นทำให้ทันคยองกักปลุกจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ของตัวเองขึ้นมา เขาชี้นิ้วและตะโกนใส่ซอนยออุนอย่างห้าวหาญ

"เทพมาร! ฉันขอเอาทุกอย่างเข้าแลกเพื่อเอาชนะ..."

ฟูบ!

ร่างของซอนยออุณมาอยู่ตรงหน้าเขาในพริบตา

!?

บอกไม่ได้เลยว่าเขาเคลื่อนไหวเร็วแค่ไหน ซอนยออุณคว้านิ้วที่ชี้ใส่ตน
ก่อนทันคยงกักจะทันตอบสนองด้วยซ้ำ

"นิ้วเจ้าช่างจองหงอนัก"

ซอนยออุณออกแรงกระชาก

"ฮ้าก!"

เมื่อออกแรงใส่แขนของทันคยงกัก เส้นสายสีทองก็ไหลออกมา
จากชุดเกราะไม้เท้าเหม็นต๊ะห้านและเคลื่อนไปยังไหล่ของทันคยงกัก
ที่ไม่มีชุดเกราะคลุมอยู่

ฉีก!

มันพยายามปกป้องไม่ให้แขนหลุดออกมาจากร่างกาย ทันคยงกัก
รู้สึกได้ว่าไหล่ของตนแข็งแกร่งขึ้นเหมือนกล้ามเนื้อแข็งแรงกว่าเดิม จึง
คิดว่าน่าจะเป็นโอกาสของตน เขาตั้งท่าหมายจะร้ายวิชาฝ่ามือใส่
ซอนยออุณ ทว่า...

ควาก!

"ฮ้าก!"

แขนของเขาขาดออกจากกันตรงบริเวณข้อศอก แม้ไหล่จะถูก
เสริมกำลังให้แข็งแกร่งขึ้น แต่เชื่อว่าทั้งแขนจะทนทานต่อพลังที่เหนือกว่าได้

ทะ...ทำไม

เพราะเขาเชื่อในพลังของไม้เท้าเหม็นต๊ะห้านมาก ตอนนั้นจึงตกตะลึง
เป็นอย่างยิ่ง ในตอนนั้นเองซอนยออุณก็ปล่อยหมัดใส่ใบหน้าของทันคยงกัก
คิดโจมตีจุดที่ไม่มีเสื้อเกราะนั่นแหละ

ทันคยงกักรีบเบี่ยงตัวหลบ แต่ไม้เท้าเหม็นต๊ะห้านไม่ได้ช่วย

เพิ่มความเร็วให้เขา หมัดจึงกระแทกเข้ากลางใบหน้า

ตึง!

"อ้อก!"

มันเป็นพลังอันน่าเหลือเชื่อ กระตุกบริเวณใบหน้าแตกจนยุบ
ส่งผลให้ใบหน้าดูประหลาด ทันคยองกักชวอนเซพลังกัมม่งเสื่อเกราะ
ไม่เท่าหมันต์สะท้อน

ทำไมถึงไม่เกิดพลังสะท้อน

ขณะที่ทันคยองกักกำลังงูงง ซอนยออุนกก็ขว้างแขนที่กระชาก
จนขาดคืบให้แล้วพูดว่า

"ถ้าไม่ใช้กำลังภายในก็จะไม่เกิดการสะท้อนสินะ"

"หา?"

เมื่อครู้ทั้งตอนกระชากแขนและตอนต่อยหน้า ซอนยออุนไม่ใช้
กำลังภายในเลย แต่ร่างกายของซอนยออุนนั่นเหนียวมนุษย์ธรรมดาไปแล้ว
แม้ไม่ใช้กำลังภายในก็ทุบคนให้แหลกคามือได้

"ลองอีกสักทีดีไหมนะ"

"ดะ...เดี๋ยวก่อน..."

"เดี๋ยวอะไร"

ซอนยออุนเตะใส่ข้อเท้าเขาอย่างรวดเร็ว

พลັก! กร๊อบ!

"อ้าก!"

ลูกเตะของซอนยออุนรุนแรงจนข้อเท้าของทันคยองกักหักทันที
และร่างยังหมุนคว้างอยู่กลางอากาศไปอีกสามรอบ

ตูบ!

จากนั้นก็ตกลงสู่พื้น ทันคยองกักไม่คาดคิดว่าการต่อสู้จะเป็นไปใน
ทิศทางนี้จึงตื่นตระหนกอย่างมาก

วืบ!

กระนั้นเส้นสายสีทองก็ยังไหลออกมาจากเสื้อเกราะแล้วซ่อมแซม
ใบหน้าที่ยุบกับข้อเท้าที่หัก ส่วนแขนที่ถูกกระชากจนขาดนั้นไม่อาจ
สร้างขึ้นมาใหม่ ทำได้เพียงช่วยให้เลือดหยุดไหลเท่านั้น

โอ้เว้ย...

เมื่อครู่ทันคยองกักยังคิดว่าตนมีโอกาสจะชนะ แต่ตอนนี้สีหน้า
ของเขากลับหมองเศร้าอย่างหนัก เพราะนอกจากพลังฟื้นฟูแล้ว เขาก็
ไม่อาจทำอะไรปีศาจตรงหน้าได้เลย แถมยังนึกไม่ออกด้วยว่าจะสู้ด้วย
วิธีไหน

ปึก!

ตอนนั้นเองซอนยอฮุนได้จิกหัวเขาแล้วพูดว่า

"เป็นข่าวร้ายสินะ เพราะแขนที่ขาดไปสร้างขึ้นมาใหม่ไม่ได้"

พอได้ยินดังนั้นดวงตาของทันคยองกักก็เบิกโตจนแทบจะกลืน

"กะ...แก..."

ใบหน้าที่ของซอนยอฮุนมีเงาสีดำทาบทับ เขาแสร้งยิ้มพร้อมเพิ่มแรง
ตรงปลายนิ้ว

กร็อบ!

"ชุดเกราะช่วยปกป้องเจ้าได้ถึงข้อศอก แล้วมันปกป้องตรงหัวได้
จนถึงส่วนไหน มาดูกันเถอะ"

เวอร์ละ...ไอ้ฉิบหาย

ในสายตาของทันคยองกักแล้ว ซอนยอฮุนไม่ต่างจากปีศาจ เขา
นึกกดดันในใจและนึกเสียใจขึ้นมา แต่ก็สายเกินไปเสียแล้ว

กร็อบ!

"อ้ออก!"

เส้นสายจากเสื้อเกราะช่วยยึดไว้ไม่ให้คอขาดได้ แต่ส่วนที่เหนือกระดูก

ขึ้นไปกลับถูกระชากออกอย่างง่ายดาย

บ้าไปแล้ว

เหล่าผู้อาวุโสและชาววังน้ำแข็งทะเลเหนือที่เฝ้ามองอยู่ต่างหน้าซีดเผือด
ในตอนนี้นักเขาเข้าใจแล้วว่าทำไมชอนยออุนจึงไม่ใช่แค่เทพธรรมดา
แต่เป็นเทพมาร

พลั๊ก! ตึก!

ศีรษะส่วนบนของทันคยองกักที่ถูกกระชากออกถูกขว้างทิ้งลงพื้น
แม้ชุดเกราะของไม้เท้าเหมันต์สะท้านจะมีพลังฟื้นฟูอันแสนวิเศษ แต่มัน
ไม่อาจสร้างส่วนที่ขาดไปขึ้นมาใหม่ได้

กึก!

พอหัวใจของทันคยองกักหยุดเต้น เส้นสายสีทองจากชุดเกราะ
ก็สลายไปแล้วกลายเป็นไม้เท้าเช่นเดิม

วืบ!

ชอนยออุนใช้ปรมาณูไม้เท้าไร้เจ้าของมาไว้ในมือแล้วพิจารณา
"ไร้ร่องรอย"

ที่จริงชอนยออุนจะใช้พลังที่แข็งแกร่งยิ่งกว่านี้โจมตีก็ได้ ไม่ว่าจะเป็น
กระบี่ไร้ร่างธรรมดาหรือกระบี่ไร้ร่างเบญจปรมาณู แต่เขาตั้งใจไม่ใช่ เพราะ
ไม่อยากให้ไม้เท้าเหมันต์สะท้านเสียหาย หากทันคยองกักผู้สิ้นชีพไปแล้ว
รู้เรื่องนี้ด้วยก็คงเจ็บใจยิ่งกว่าเดิม

"ตอนนี้ก็เหลืออีกแค่สองอย่างสินะ"

ตอนนี้ชอนยออุนได้ครอบครองสมบัติตามผังชุดเกราะห้าชิ้นจาก
ทั้งหมดเจ็ดชิ้นแล้ว

마신강림 7
Mashin Ganglim 7

นาโนมาชิน ภาค มารสวรค์ข้ามเวลา 7
한중월야 Han Jung Wol Ya เขียน
ภัททิรา แปล

จำนวน 344 หน้า
ราคา 469 บาท

MASHIN GANGLIM 7
By Han Jung Wol Ya
Copyright © 2018, Han Jung Wol Ya
Thai Translation Copyright © 2024, JAMSAI PUBLISHING CO., LTD.
All rights reserved.
Thai translation rights arranged with Han Jung Wol Ya c/o MUNPIA

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3268-8

ภาพประกอบ 竹宮

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.enter-books.com
editor@enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ชุดเกราะอันแสนลึกลับของเผ่ามารทยอยมาอยู่ในมือซอนยออุทิละชั้น
นี่คือเรื่องบังเอิญหรือโชคชะตากันแน่
อย่างไรก็ตามมันไม่ได้ส่งผลดีเลยแม้แต่น้อย
เมื่อกองกำลังเผ่ามารมากมายข้ามเขตมายังโลกมนุษย์เพื่อทวงชุดเกราะคืน
และถึงจะกำราบพวกเขาในครั้งนี้ได้ก็จะมีครั้งต่อไปและต่อไปอย่างไม่สิ้นสุด
ซอนยออุจินตระหนักได้ว่าหนทางเดียวที่จะหยุดวงจรนี้
คือไปจัดการผู้นำของอีกฝ่ายด้วยตนเอง!

...

เทพมารปะทะราชามาร
ผลลัพธ์ของการต่อสู้นี้ย่อมส่งผลถึงอนาคตของมวลมนุษย์!

เข้าสู่โลกจินตนาการ

ทดลองอ่าน

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-3268-8

9 786160 632688

ราคา 469 บาท

www.enter-books.com